

ÉGIGÉRŐ

28. évfolyam 2. szám

2024. szeptember - Ősz

John Everett Millais: Autumn Leaves (Őszi levelek), 1856 – City Art Gallery, Manchester

„Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!”

JSir 3,22–23

Mi is a vég? A covid kezdetén egy fiatal édesanya azt kérdezte: „ez már a vég kezdete?” Hol a határ? A véggel mindennek vége? Eszembe jut Molière fősvényének, Harpagonnak a monológja: „Igazságot, igazságos ég! Végem van, meggyilkoltak, ellopták a pénzemet!” Mindennek vége van, ha kicsúszik a lábunk alól a talaj, mindaz, amire eddig építettünk.

„Szeret az Úr, azért nincs még végünk.” Szíven ütött ez az ige az elmúlt napok történéseinek kontextusában. Szeret az Úr, mégis hányan mennek el, földi életük véget ér. Mégis, egyszer csak mindenki elmegy. Elment Kris Kristofferson (country), aki azt énekelte: „Az összes holnapot elcserélném egyetlen tegnappért.”

Elment Karsai Dániel, aki talán nem azt a célt érte el, amire törekedett, de valami mást egészen biztosan. Így nyilatkozott élete utolsó idején: „Szerintem a boldogság egy pillanatokig tartó, nem folyamatos érzés. Amire én törekszem, az annak az érzése, hogy harmóniában vagyok az egész létezésemmel, amiben vannak kiemelt, boldog pillanatok is (mint mondjuk a színdarabom bemutatója). Van benne mélypont is (például a strasbourgi elutasító döntés). De nagyjából az idő többségében úgy érzem, hogy azt teszem, ami jelen körülményeim között hasznos és jó. Nekem ez a harmónia.”

Egy kortárs költő, B. Szabó Károly így ír: „Ha majd elmegyek, / őrizd, ami voltam. / A köveket, / amikben elbotoltam. / A fényeket,

/ mik sajogtak, miket hittem. / És ne félj majd, / a kínokat magammal vittem. / Mindent, ami fáj. / Éhes éjjeleket, / keserves homályt. / S itt hagyom a szépet. / Amit vágytam, / ami éget. / Ha majd elmegyek, / őrizd, ki szerettem volna lenni. / Őrizd, / hogy ne féljek elmenni.”

Elment Jelenits István, akinek megadatott a hit és a bölcsesség, hogy ismerje azt a Krisztust, aki a világ számára a kezdet és a vég, önnön léte pedig tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

„Szeret az Úr, azért nincs még végünk.” A vég nem a halál, nem is a dolgok, lehetőségek vége, vagy a nagy életfordulások, hanem az, ha Isten esetleg lemondana rólunk. Nem lehetünk eléggé hálásak azért, hogy Isten Krisztusban mégis önmagáról mondott le, hogy a mi megújuló életenergiánk az Ő minden reggel megújuló irgalma legyen; a kőszikla, amire életünket építjük, az Ő hűsége. A biológiai lét, de még az egyes életszakaszok vagy lehetőségek vége is az Ő kegyelméből válik elmúlás helyett az elmenőnek megérkezésé, a korszakot lezárónak új kezdetté, az ittmaradónak üzenetté: „Ne feledkeztek meg vezetőitekről, akik Isten igéjét hirdették nektek. Figyeljétek életük végére, és kövessétek hitüket.” (Zsid 13,7)

Ébresszen hát az új napra és megújuló hitre, reménységre Jelenits István ikonikussá lett mondata: „Ma érdemes fölkelni!”

Lacknerné Puskás Sára

Ifitábor 2024

– ahol az épületet csak este 7 után tudtuk elhagyni

Ugyanis abban a szerencsében és kényelemben volt részünk a Nyíregyháza közelében található Mandabokron, hogy az evangélikus imaházban légkondicionált helyiségek fogadtak bennünket. Magunkra is csuktuk az összes ajtót és ablakot július 7-én délután, és nagyjából így is maradt minden szerda délutánig, amikor az idei Szélrózsa találkozóra utaztunk át a szomszédos Nyíregyháza területén található egyetemi campusra.

Abban a szűk három napban, amit együtt töltöttünk, sokat játszottunk, énekelünk, beszélgettünk, jókat ettünk (Pali még grillezett is 45 embernek...), vetélkedtünk, előadást hallgattunk és feldolgoztunk, EB elődöntőt néztünk... Este 7 után pedig

kimerészkedtünk a „paradicsomba”, ahol késő estig lehetőség nyílt a kivilágított pályákon focizni, röplabdázni, kosarazni, célba löni, ugrálni az óriási trambuliban, mályvacukrot sütögetni vagy egyszerűen csak himbálózni a hintaágyban.

Nagyon hálás vagyok Nagy Szabinak, Osváth Szabolcsnak, Mihályi Katának és nagyifiseinknek, Álmosnak és Beninek, hogy segítettek megszervezni és lebonyolítani ezeket a napokat, megküzdve a 39 fokos meleggel és a sok testi és (reménységem szerint) lelki táplálékra éhes szájjal.

Nagyon hálás vagyok a fiataloknak, hogy ott voltak velünk, és remélem, jövőre folytatjuk, még ha nem is ugyanott.

Keczkó Szilvia

Az ifjúság és az elköteleződés éve

A Magyarországi Evangélikus Egyház 2024-ben az ifjúságot, az ifjúsági munkát és az elköteleződést helyezte a középpontba, követve a konfirmáció és elköteleződés tematikus évét. Vezérigeként a jól ismert jézusi mondat áll előttünk: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet...*” (Jn 14,6)

A gyülekezetekben végzett ifjúsági munka számára is fontos vezérelv ez az igazság, hisz egy jó ifjúsági alkalom képes arra, hogy stabil utat mutasson egy gyorsan változó, bizonytalan világban; képes arra, hogy meghallgassa a fiatalok kételyeit, és megalapozott, józanságra törekvő igazságkeresésre nevelje őket, és képes arra, hogy megmutassa: Krisztusban igenis van egy másfajta élet, ami az Élet felé visz.

Fontos azonban számot vetni azzal, hogy egyházunkban az ifjúsági munka sajnos

nehéz helyzetben van. A konfirmandus csoportok – bár csökkenő létszámmal – még mindig sok fiatalot mozgatnak meg családjakkal együtt országszerte, mégis ifjúságként nehezen maradnak meg, hamar szétszélednek. Nemrég órákon át beszélgettem lelkészekkel és gyülekezeti munkatársakkal, hogy ők miben látják az ifjúsági munka legnagyobb kihívásait. Ha a gyakorlati teológia professzora lennék, éveken át írhatnám a tanulmányokat a témában, annyi minden nehézséget sikerült ezekben a beszélgetésekben felfejteni.

Ezen a sokszor felhősnek tűnő területen azonban igazi reménysugárként élheti meg az egyház a kétévente megtartott Szélrózsa evangélikus ifjúsági találkozót. Idén Nyíregyházán gyűlt össze az evangélikus egyház apraja-nagyja, ahol az

áhitatokon, koncerteken, workshopokon, fórumbeszélgetéseken, a sátrak különböző programjain, de még a kósza találkozásokban, beszélgetéseken keresztül is az „Elég” témakörében mélyedhettek el a résztvevők. Ezt erősítette meg az a bibliai mottó is, amely a találkozóról vagy a résztvevők által megvásárolt pólókon is jól olvasható volt: *„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”* (2Kor 12,9) Gyülekezetünk fiataljai is részt vettek ezen a találkozón, számunkra is még mindig hihetetlen létszámmal: több mint 60 fővel. Úgy tapasztaltuk, és ezt kívánjuk is, hogy a Szélrózsán megélt élmények még hosszú ideig kísérik és megerősítik életüket.

Talán ebből a számból is látható, hogy gyülekezetünk most egy olyan időszakát éli, ahol az ifjúsági munka talán a pezsgés szóval foglалható össze. Nagy létszámú konfirmandus csoport, lelkesen induló kisifji és igazán éretté váló nagyifji az, ami

hangossá teszi gyülekezeti központunk alagsori termet. Sok dolog áll emögött: az évek-évtizedek óta folytatott kitaró odaszánás és szakmai munka lelkeszeink részéről, a gyülekezet tagjainak és a gyermekek szüleinek bátorító és megnyugtató támogatása és főként az, hogy a fiatalok nemcsak az Istenre, nemcsak a gyülekezetünkre, hanem egymásra is igent mondtak és mondanak a mai napig is, egymásra odafigyelve, a csoportokat megőrizve, valódi közösségként működve.

Mindezek azonban semmit sem jelentenek, hogyha nem ismerjük fel a legalapvetőbb okot a pezsgő időszak mögött. Hálát kell adnunk Istennek azért, hogy megajándékozott minket ifjúságunk tagjaival! Hordozzuk ennek ügyét imádságban, és hordozzuk szívünkben az ifjúság lendületét, ami elevenné, élővé teszi azt, hogy ki is számunkra az út, az igazság és az élet!

Nagy Szabolcs

Bringatúra 2024

Idén két fiammal én voltam az újonc bringatúrázó, ami egyben azzal a megtisztelő feladattal is jár, hogy beszámoljak a túráról. Mivel már több mint egy hónap eltelt, nem annyira az apró részletek, hanem az átfogó élmény tölti be a lelkemet. Egy adat viszont beugrik: 390 km. Ennyit tettünk meg 7 nap alatt. Ezt azért is tudom, mert kisebb fiam azóta is minden társaságban elbűszkélkedik azzal, hogy ennyit bringázott egy hét alatt. Ez a rutinos bringázóknak meg se kottyant, nekünk azonban óriási teljesítmény volt, mert még sosem voltunk hasonló kihíváson sem.

Nagyobbik fiam 12, kisebbik 9 évesen (az én életkoromat fedje jótékony homály) küzdötte föl magát az emelkedőkön és le a lejtőkön, illetve tekert sokszor a véget-nemérő hosszú egyenes szakaszokon. Természetesen az első érzés, ami bennem van a túrával kapcsolatban, az a büszkeség. Büszke vagyok a fiaimra és persze magamra, hogy egyáltalán el mertünk indulni, és aztán hősiesen végigcsináltuk. A második érzés a hála. Ilyen támogató közegben bármire képes az ember. Gyakran, vagy

inkább minden esetben nem nekem kellett meggyőzőm kisebbik fiamat, hogy gyerünk, menjünk, már nincs sok hátra (ez a túra első órája után nem is hangzott volna hitelesen, pedig már akkor be kellett vetni a meggyőző erőt!), mert valaki mindig átvállalta ezt a nemes feladatot. De arra is volt példa, hogy az utolsó szakaszon az egyik hős apuka átvállalta kisebbik fiam biciklis táskáját, és rátette a sajátjára, hogy tehermentesítse az ifjú bajnokot. Hát ilyen légkörben tekertünk a Római parttól Leányfalun, Visegrádon át Esztergomig, majd Komáromon át Oroszlányig és végül Tatán át a Velencei-tóig, ahonnan már Budapest volt a célállomás.

Mindeközben remek szállásokon tudtuk kipihenni a napi penzumot. Finom vacsorák után jött a lelki manna az esti áhítatokon, ahol Szilvi és Pali felváltva vittek minket végig a samáriai asszony történetén, ami mindig jól esett a lelkünknek a nap végén. Persze a kemény mag még ezt követően beszélte meg a világ nagy dolgait egy kellemes születiben vagy kerthelyiségben. A túra változatosságát az is adta, hogy lá-

togattunk helyi templomokat, bepillantást kaptunk az ottani gyülekezetek életébe, nehézségeibe, örömeibe. Gazdagíthattuk történelmi ismereteinket a Komáromi Erőd vagy épp Kocson a Kocsi múzeum meglátogatásával. Ne feledkezzünk meg a strandolásokról, fagyizásokról és a napközbeni bevásárlásokról sem. És igen, volt néhány defekt és műszaki feladat is a bicajjokkal

kapcsolatban, de ezeket is mindig flottul megoldotta valaki a csapatból. Volt tehát minden: fizikai megterhelés, lelki feltöltődés és számtalan emberi kapcsolódás, életre szóló barátságok kezdete. Kell-e ennél több a nyári szünet zárásaként? Jövőre is megyünk!

Szirmai Andrea

Kedves Testvérek!

Abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy gyülekezeti újságotok lapjain a hitoktatói csapat új tagjaként üdvözölhetlek benneteket.

A Balaton-felvidéken eltöltött hét év után folytatom 2024. szeptembertől a XII. kerületben szolgálatomat.

Még a váltás vagy változtatás ötlete fogalmazódott csak meg bennem, amikor először olvastam, hogy Budahegyvidék új munkatársat keres. Mivel az elmúlt néhány évben történt változások gyermekeim révén egyre több szállal kötöttek a Főváros-hoz, az esély, hogy közelebb lehetek hozzájuk, felkeltette érdeklődésemet. Ezért Isten

akarataiból egy ideig most veletek haladok utamon.

Sokat gondolkodtam, és úgy érzem, bemutatkozásomban talán az lehet érdekes, hogyan gondolkodom a gyermekekről, tanításról, lelki segítségről.

Egész eddigi életem a gyermekek körül forgott, és szeretném, ha ez a továbbiakban sem változna. Szeretettel, nyitottsággal és őszintén fordulok feléjük, és általában ezt kapom vissza tőlük is. Azon munkálkodom, hogy az együtt eltöltött időt, a hittanórákat ne érezzék unalmasnak, egyhangúnak. A kis létszámú csoportok lehetővé teszik, hogy megadhassuk egymásnak a kellő figyelmet és tiszteletet, ami szükséges alapja a tananyag elsajátításának és annak, hogy a tanult bibliai történetek üzenete szívükben célba érjen.

Remélem, hogy ezután is a kedvenc órák közé fog tartozni a hittan, ahogy megismerkedésünk alkalmával a legtöbben a „tesi” után besorolták.

Áldott tanévet kívánok szülőknek és gyermekeknek!

László Beáta Katalin

Nagyveleg gyerekszemmel, emlékeim tizenkétszer

Egy meleg júliusi napon anya telepakolta az autót, beleértve a nagy, régóta a tábor szolgálatában álló sátrat, amiben mi lányok öten aludtunk idén, majd elindultunk, azonban Barnust még az utolsó pillanatban felvettük a vasútállomáson. A tavalyi hittantábor elhagyása óta vártuk az ideit, és amióta anya hazaérkezett a „titkos megbeszélésről”, folyamatosan nyaggattam az öcsémmel a csapatbeosztásról, de persze nem árulta el, így én is ugyanolyan kíváncsisággal, mint a többi 45 gyerek, nagyon vártam a csapatbeosztás pillanatát.

Elsőként érkeztünk a kastélyba, és szomorúan értesültünk Pali bácsiék lerobbant autójáról, de az első, táborba érkező gyerekeket viszont így mi fogadhattuk. Lassan befutottak a barátnőim, és a nagyfiúk nekiálltak a sátrunk felállításának, majd megkezdtük a berendezkedést a szokásos módon. Természetesen voltak apró viták, hogy ki hol aludjon, de ez hamar lezáródott.

Megvolt a hagyományos ismerkedős játék, két részletben. Ezután meghallgattuk Pali bácsi áhítatát, aztán Szilvi néni aludni terelt minket, miközben elmondta a szabályokat, számomra immár hetedszer. A találkozás öröme bennünk volt, így nem tudtunk elaludni, de hallottuk, hogy a többi táborlakó sem, a nagyfiúk élénken sutyorogtak, a kisfiúk pedig zenét hallgattak a szobájukban. Ezzel megkezdődött az egyhetes nagyvelegi kaland.

Most leírom, miért is volt nagyszerű számomra ez a tábor:

1. Szeretem reggeli közben az élénk beszélgetéseket, ami a felnőtteket néha

zavarja, utána a szoba- és sátorrend pontozásokat, amikor idén minden nap énekekkel köszöntöttük a pontozókat.

2. Megszoktam Pali bácsi hosszas elmélkedéseit a Bibliából, ebben az évben három meghatározó nőről volt szó: Ráhelről, Mirjamról és Debóráról.

3. Mindig izgalommal várom az esti előadás témáját, idén számomra az volt a legjobb, amikor különböző foglalkozásokat kellett egy történetbe beépíteni.

4. A tábor elengedhetetlen része az ebéd előtti vicces vetélkedő, ebben az évben a kedvencem az volt, amikor egy tojással a zokniban kellett végigmenni a kijelölt pályán anélkül, hogy a tojás eltörne, anyának viszont a kocsimosásos feladat tetszett a legjobban, mert végre tiszta lett az autója.

5. Szeretem az előadás előkészületeit, amikor mindenki egymás szavába vágva lelkesen mondja el az ötleteit, ami nyilván nem könnyű a csapatkapitányoknak. Remélem, jövőre én is az leszek, így nekem is kezelnem kell majd az ilyen helyzeteket.

6. Szeretem a mótázást a kastélyal szembeni sportpályán, amivel párhuzamosan tartotta anya és Anita (egy új felnőtt segítő) a kézműves foglalkozást, amelyen idén már nem vettem részt, de ahogy hallottam, sokak körében igen népszerű volt.

7. Szeretem az esti előadás előtti nyüzsgést, amikor mindenki összevissza rohangál a kellékekért, hogy tökéletesre sikerüljön az előadás a kastély színpadján.

8. Minden reggel izgatottan várjuk barátainkkal az előző esti előadásra kapott pontokat.

9. Szerettem idén minden este a fürdésnél, hogy két irányból szól a zene, a kislányoktól és a nagyfiúktól, és mindig azt énekeltük a lányokkal, amelyiket éppen ismertük.

10. Mindig várom a szerdai strand napot, amikor elmegyünk a tatai Fényes strandra, és szinte az egész napot ott töltjük, csak vacsorára érünk vissza.

11. Nagyon tetszett ezen a nyáron a sátorban alvás, amikor érdekes hangokat hallottunk, este például kutyaugatás, kakaskorékolás és egyéb ismeretlen eredetű zajok.

12. Minden évben a tábor fénypontja az utolsó napi falujárás, amelynek feladatait az ifisek találják ki és állítják össze, és az azokra adott pontok még megváltoztathatják a csapatverseny addigi állását.

Még tudnék mondani jó néhány fontos élményt, de anya szerint már így is hosszúra nyúlt a beszámoló. Hálásan köszönöm az ott lévő öt felnőttnek és a tíz ifis vezetőnek a programok megtervezését, megszervezését és levezetését.

Élményeit megosztotta: Lengyel Júlia
Lejegyezte: Lengyelné Jalsoviczky Nóra

Testvérek az Úrban

Nagy múltra tekint vissza a bajor-magyar evangélikus kapcsolat. Az egykori teológus-hallgatók, mostani lelkészek között akár 20-30 évvel ezelőtt kialakult barátságok képezik az egyházak együttműködésének alapját – erről sokat hallottunk a 2024. szeptember 26-29. között zajlott würzburgi találkozón a jelenlévő magasrangú egyházi vezetőktől.

Hogy mit is ünnepeltünk a németül „Partnerschaftsfest”-nek, azaz testvérkapcsolati ünnepnek nevezett eseményen? Az előadások, pódiumbeszélgetések során erről hallhattunk. Egyházaink kölcsönösen nehezé, visszaszorult helyzete a társadalomban mindkét fél szerint olyan probléma, amelyre könnyebb közösen megoldást találni. Nem szabad elfelejteni a múltat, amely már sok nagyszerű testvérkapcsolati alkalommal ajándékozta meg a magyar és bajor evangélikusokat; azonban a jövőbe is tekintenünk kell, hogy ez a konnektivitás megmaradjon, fejlődjön.

Azonban, ahogyan ezt a felszólaló egyházi előljárók is egytől-egyig kifejtették, a testvérkapcsolat legfontosabb eleme mégis az egészen személyes találkozások létrejötte. Hiszen ilyenekből indult maga a kapcsolat. Ezekben lehet felismerni Isten jelenlétét. Istenét, akinek a mottó szerint együtt szolgálunk „szívvel, szájjal, lélekkel”.

Soproni-Hartyánszky Ákos

90 és 35, avagy a schrobenhauseni testvérgyülekezeti találkozó

2024. szeptember 20-án harmincnégy fővel utaztunk Schrobenhausenbe. A megelőző hetek nagy esőzései és az áradásokról érkező aggasztó hírek ellenére az utazás kellemesen telt és teljesen zökkenőmentesen zajlott. A vasárnap estig tartó háromnapos rendezvény a német testvérgyülekezetünkkel közös ünnepségünk volt, amelyen Keczkó Szilvia és Keczkó Pál lelkeszeink, felügyelők, a Budahegyvidéki Evangélikus Énekkar, a gyülekezet néhány presbitere és jó néhány tagja vett részt a schrobenhauseni gyülekezet fennállásának 90. és gyülekezetünk és a schrobenhauseni gyülekezet testvérkapcsolatának 35. évfordulója alkalmából.

Szállásadóink a német gyülekezet tagjai voltak, akik kedves vendégszeretetéről ismét megbizonyosodhattunk. A programunk igen változatos és mozgalmas volt. Péntek este nyitó áhítat és esti szendvics melletti beszélgetések indították a találkozót. Szombat délelőtt Schrobenhausen városában a helyi idegenvezető által szervezett városnézésen vehettünk rész, délután pedig Neuburg an der Donau

városát, illetve kastélyát tekintettük meg. A napot a két gyülekezet énekkarainak közös estje koronázta meg. Vasárnap az istentiszteletet, köszöntőket, a gyülekezetek közös múltját felelevenítő és a jövőjét boncolgató fórumbeszélgetés után még a schrobenhauseni templom legutóbbi 2007. évi felújításának történetét is megismerhettük egy diavetítés keretében. A programok hosszú beszélgetős estével zárultak a fogadó családoknál, amit csak a hétfő kora reggeli hazaindulás árnyékkolt be kissé.

Külön köszönet illeti az énekkar tagjait, akik a programok szüneteiben is rendíthetetlenül próbáltak, hogy a szombati előadáson túl az áhítatokat és az istentiszteletet is gazdagítsák fantasztikus előadásaikkal.

Harmincöt év áldását sok élménnyel teli emlékekben és számos barátság születésében összegezhetjük, talán sokakkal együtt én magam is kicsit már „haza” megyek Schrobenhausenbe. A péntek estétől vasárnap estig tartó családi hangulatú ünnepségsorozat ismét felemelő és lelkiekben gazdagító élmény volt.

Ijf. Vidovszky István

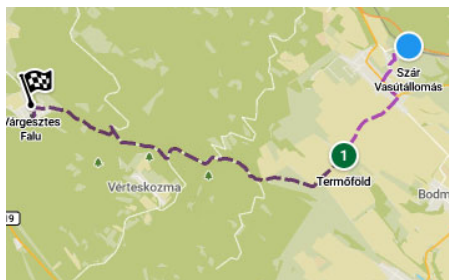

Kórustábor

2024. augusztus vége, Várgesztes

Nagy várakozással készültem a (számomra első) elutazós hétvégére a Budahegyvidéki Evangélikus Énekkarral. A pénteki munkanapomat már rövidebbre szerveztem. Öt óra tájban – némi késéssel – megállt végre a vonatom Szár állomáson, ahonnan a térkép szerint biciklivel indultam neki a 15 kilométernek – volt kavicsos földút is, de alapvetően aszfaltozott út és erdei földút vezetett a várgesztesi vadászházig. A szintkülönbség felfelé 354, lefelé 254 méter volt. Hazánk egyik legkedvesebb tája ez számomra: a Vértesi Tájvédelmi Körzet csodálatos mezőin, legelőin és erdein keresztül vezetett az utam a lenyugvó nap fényében. A tervezett 18:30-as érkezésem csúszott fél órát, ekkor már a többiek szinte mindannyian megérkeztek, többnyire autóval. Összesen 21-en jöttünk el a hétvégére, 12-től 82 éves korig sokféle élethelyzetből, megosztásra váró kincsekben gazdagon. Voltak, akik csak később érkeztek, másoknak hamarabb el kellett indulniuk, de mégis volt jó néhány óra, amikor mindannyian együtt voltunk. Győrből, Pécsről, Budapestről jött össze a társaság. Kilenc szoba állt rendelkezésünkre, már előre kitaláltuk egy online táblázat révén, hogy ki kivel alszik, ki mit hoz enni-inni, ki milyen módon és mikor érkezik.

Közös vacsorával (finom virslivel) kezdődött a pénteki együttlétünk, találkoztunk a ház tulajdonosával, majd Hikisch Zoli vázolta a tervezett programot. Nagyon változatos és motiváló éneklislistát állított össze, gondolva a Schrobenausenbe vezető utunkra is, de nemcsak erre szánt énekek szólaltak meg.

Néhány cím példaként: Kész a szívem, Istenem; Jézus, megígérted; Szent az Isten; Rád vágyik a szívem; Csak Jézusnak szolgálók; Sonne der Gerechtigkeit; He has done marvelous things; Freedom is coming; Kegyelmed, Úr Jézus; Mert te, Uram; Hatalmas dicsőség.

Énekelünk tíz óra utánig, aztán aki akart, maradt még beszélgetni.

Szombaton fél 8-kor ébresztette a csapatot vidám hangjával karvezetőnk, majd reggeli és áhítat volt: két taizéi ének keretezte a szentírási olvasmányt és az elmélkedést. Énekelünk egy órát, 7-8 éneket. Átjárt minket a dallamok felemelő légköre, és még sokáig motoszkáltak a fülünkben. 11 körül indultunk a Tatai-tóhoz autókkal. Nagyélmény volt itt sétálni, beszélgetni, úszni a szinte meleg vízben, élvezni a ragyogó napsütést. Szendvicsebédünk és fagyizás után 15 óra körül visszaindultunk a vadászházhoz. Albert Béla már jó néhány óra otthoni munkával és tervezéssel előkészítette a bográcsos vacsorafőzést, és el is hozta az összes szükséges hozzávalót, itt már csak az utolsó simításokra volt szükség. Énekelünk is egy órát, majd utána következett

a fantasztikus gulyásleves-vacsora, majd pedig meglepetésként palacsinta, szintén Béla jóvoltából. Hajnalban sütötte meg őket, miután ügyesen végbevitt autós körútja

során szívhez szóló kérését meghallgatta egy falubeli házaspár, és kapott 4 dl olajat az otthon maradt üveg helyett. A bolt nyitási időpontja ugyanis már késő lett volna a palacsintasütéshez. (Aztán a palacsintából is kaptak néhányat az adakozók.)

Este ismét áhítat és éneklés volt a fő program, majd a teraszon beszélgettünk végkimerülésig.

Vasárnap reggel, miután mindenkinek sikerült fölkelnie, gazdag reggeli várt minket, még a gulyásnak is nagy keletje volt, de számtalan másféle étel is boldogított bennünket.

Az áhítat nem volt mentes humoros mozzanatoktól sem, és a szentírási részleteken túl igazán tartalmas, tíz pontos útravalót is kaptunk (XXIII. János pápa: a lelki béke tízparancsolata alapján). Egy példa: „Pontos napirendet készítek magamnak. Lehet, hogy nem sikerül mindent időben véghezvinnem, de akkor is ragaszkodom hozzá. Két rossztól óvakodom: a kapkodástól és a határozatlanságtól.”

Az egyórás éneklés után volt még időnk ebédig, így tettünk egy körutat a környező erdőben. Dobó Laci mesélt az erdő titkos életéről, a fák fajtáiról és perspektíváiról az elkövetkező évtizedekben. Egy lábatlan gyíkot is találtunk az úton hazafelé menet. Jó beszélgetések alakultak ezúttal is.

Ebédre a vendéglátónk, Bánki Tibor és felesége kedveskedett számunkra kitűnő szarvaspörkölttel, nokedlivel és csalamádéval, ráadásul a mosogatás terhét is átvállalták. Végül a búcsú pillanatai jöttek, egymás után indultak az autók (és a bicikli) vissza a tanévkezdésre. Igazán feltöltődtünk ez alatt a hétvége alatt, sokat kaptunk egymástól és Istentől.

Szabó Zoltán

Énekeskönyv-megújítás a Magyarországi Evangélikus Egyházban

Idén ősztől izgalmas és felelősségteljes feladatot kapott budahegyvidéki közösségünk: próbagyülekezetként veszünk részt az *Énekeskönyv-megújítás* első próbafüzetének megismerésében, véleményezésében. A 2022 eleje óta tartó munka szakmai vezetőjeként igyekszem most bemutatni ezt a sokrétű folyamatot.

De miért is van szükség az énekeskönyv megújítására? Minden nemzedéknek feladata a saját helyzetében hiteles énekeskönyvet adni a hívek kezébe, így tartva tisztán és frissen a gyülekezeti éneklést.

Mai énekeskönyvünk több mint negyvenéves; ez idő alatt gyökeresen átalakult a világ, amelyben egyházunknak tevékenykednie kell. Sok alkalomhoz, élethelyezethez, újonnan létrejött intézményhez nincs megfelelő szövegű énekünk. A társadalmi kapcsolatok és a népegyházi keretek megváltozása újat keresésre és régebbi értékek újra felfedezésre biztat.

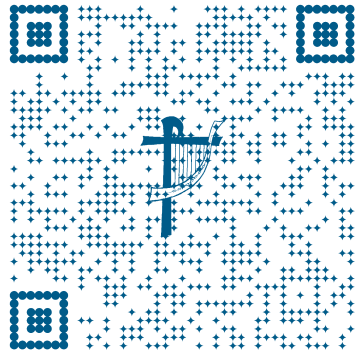
Az énekeskönyv-megújítási munkafolyamat hozzájárulhat egyházunk identitásának, önazonosságának tisztázásához, és akár új ébredés elindítója lehet. Ha közösségeinkben és egyéni életünkben jobban odafigyelünk énekkincsünk sokrétűségére, az jó hatással lehet személyes hitünkre is. Egy részben új tartalmú énekeskönyv önmagában is fokozhatja az éneklési kedvet. A régi értékeesebbé válik, az új pedig megismerésre inspirál.

A munka elnevezése is jelzi, hogy a szerkesztők célja nem egy teljesen új kötet összeállítása, hanem a meglévő gyűjtemény felülvizsgálata, megújítása, felfrissí-

tése. Ennek megfelelően az elmúlt két és fél évben párhuzamosan zajlott most használatos énekeskönyvünk tétéleinek részletes elemzése, a jövőendő kötet koncepciójának kialakítása, valamint új énekek keresése, készítése.

Egyházunk alapvető érdeke, hogy törekedjék a folytonosságra, ezért az énekek kétharmada változatlanul vagy kisebb változtatásokkal megmarad a következő énekeskönyvben is.

Új kiadványunk, az első próbafüzet harminchét tételt tartalmaz: ezek képet adnak arról, hogyan frissítenénk a gyülekezeti éneklést. Találunk a füzetben vadonatúj, most készült, illetve fordított énekeket – közülük némelyek új zenei stílusok felé nyitnak. Vannak a gyűjteményben olyan közismert tétélek, amelyek hivatalos énekeskönyvben eddig nem jelentek meg. Szerpelnek régóta használt énekek kisebb – szakmailag indokolt – szövegi vagy dalami alakítással. És megismerhetünk néhányat az újra felfedezett régi magyar énekek közül is.

Ór - vend lel - kem, Is - tent hir - de - ti:
 Il - len - dő di - csé - ret. Tíz - hú - rú lant,
 hár - fa zeng ne - ki, Uj - jong szent ne - vé - nek!
 É - ne - kel - je - tek új dalt né - ki, Minden nép az U -
 rat di - csé - ri, Oly nagy ben - ne a hű - ség.

A próbafüzet 012 éneke. Szöveg: Lackfi János 2020.
 Dallam: Ungaresca, Jacob Paix gyűjteménye 1583.

A füzet anyaga négy fejezetre oszlik: Énekek minden napra; Életút; Életfordulók; Áldás. Az oldalpárok tartalma: az énekek kottája első versszakkal (gitárakkordokkal), a többi versszak szövege, himnológiai adatok, ismertető. A honlapon – enekeskonyv-megujitas.lutheran.hu – ezeken túl korálkísérek, intonációk, hangfelvételek és kórusfeldolgozások találhatóak. Tervünk az, hogy a 2024–2025. munkaévben a füzet anyagának nagyobb részét megtanuljuk és rendszeresen használjuk istentisz-

teleten, bibliaórán, többféle gyülekezeti alkalmon. Majd időről időre visszajelzést adunk a szerkesztőknek az énekek fogadtatásáról megadott szempontok alapján.

Az énekekkel való intenzív foglalkozás, az éneklés erejének (újra)felismerése segítse gyülekezetünket a hitbéli elmélyülésben és a közösségépítésben!

„Énekeljete az ÚRnak, áldjátok nevét, hírességeit szabadítását mindennap!” (Zsolt 96,2)

Ecsedi Zsuzsa

Emlékezés

dr. Koczor Miklósné Ica néni

Meg sem tudom számolni, hány alkalommal találkoztunk Rottenbiller utcai lakásukban Ica néniel és férjével, Miklós báccsal. Minden évben egyeztettünk a keddi bibliaóráról, és ennek mindig megadtuk a módját, finom sütemények és kávé mellett gondolkodtunk együtt. Egyszerre voltak ezek az alkalmak nagyon személyesek, barátiak és komolyak, hiszen közösségünk életéről, az azokkal kapcsolatos tervekről is szó esett: először a szűkebb körről, a „keddiekről” és azután az egész gyülekezetéről. Megrendítő volt megélni, hogy életüknek ez milyen kiemelt kérdése, hogy milyen óvó, féltő szeretettel tekintenek Budahegyvidékre. Ennek az odafordulásnak a megtapasztalása engem is formált: csak így lehet, csak így szabad ezt a szolgálatot vinni. És ebben az értelemben szolgátársakká váltunk, vagy inkább azt mondom, befogadtak ebbe a körbe, nem számított a kor, hogy másként vagyunk felelősek: egymás mellett állhattunk.

Igen, amikor Ica néni

re emlékezem, mint a hegyvidéki gyülekezet aktuális lelkésze, lehetetlen nem beszélni erről az odaszánásról, állhatatosságról, ahogyan ő megélte a közösséggel való kapcsolatát. A legzordabb időkben is, amikor nem volt ildomos ilyen bibliakörök szervezése, akkor is, ha emiatt Miklós bácsit mint mérnököt az ország másik végébe vezényelték a vasútnál. Akkor is, ha csak ők ketten voltak jelen a Tartsay Vilmos utcában, vagy csak egy-két ember jött el az alkalomra. Öt hosszú évtized, ameddig ennek a körnek a vezetői voltak, megrendítő példát adva nekem, de

dr. Koczor Miklósné
1938–2024

sokaknak még, a Krisztus által meghatározott életről, s hálából fakadó szolgálatról.

Azután már Miklós bácsi elmenetele után csak ketten találkoztunk, illetve minden hatodévesemet elvittem hozzá, mesélve róluk, a keddiekről, akikről megtiszteltetés volt átvenni ennek a körnek a vezetését, amikor már ők nem tudták ezt folytatni. Mindig örömmel mentem hozzá, egyszerre éreztem nagyon közvetlennek, barátinak, de legalább ennyire meghatározó volt a kölcsönös tisztelet, amit éreztünk egymás iránt. Előttem van mosolya, kedvessége, de mondatai, amelyek Krisztusban gyökerező meggyőződését mutatták meg nekem. Jó arra gondolni, hogy ő már Urával van, és hiszem, egykor ott, odaát együtt örülhetünk az újbóli találkozásnak...

Keczkó Pál

Napközis hittantábor

Sok diák és tanár nagy bánatára, idén egy héttel hosszabb volt a tanév. A június 15-e utáni héten, a táborunk megszokott időpontjában is még iskolába kellett járnunk. Félve hirdettük meg egy héttel későbbre az alkalmat, lesz-e elég jelentkező. Június 24-én a kerületi iskolák végre elcsöndesedtek, de a Kék Golyó utcai gyülekezeti központunk 24 vidám diákunk hangjától zengett. A nyár első hetében ötödik alkalommal tartottuk meg Nagy Szabolccsal együtt a napközis hittantábort.

A rutinos táborozók már otthonosan mozogtak a helyszínen, és nem volt számukra újdonság a napirend sem, így segítőkészen bevezették az újonnan érkezőket.

Az ország több evangélikus gyülekezetéhez hasonlóan mi is a jövő évi hittanverseny témáját, József történetét dolgoztuk fel az áhítatokon, kiscsoportos foglalkozásokon és a játékokon keresztül. Ráadásul nap mint nap mindenki dolgozott a saját laptopján, melynek segítségével otthon is felidézheti József történetének fontosabb állomásait.

Idén sem maradhatott el a normafai métázás és számháborúzás. Szabolcsnak köszönhetően pedig a Láthatatlan Színház

révén ismét hatalmas élményben lehetett része minden táborozónknak, amikor a szerepeket bekötvé, a többi érzékszervükkel tapasztalhattak meg egy bibliai történetet.

Köszönjük Binder Emese, Csomós Borbála, Osztovics Márton és Török Zsombor önkénteseink nélkülözhetetlen és lelkes segítségét a kézműves foglalkozások, játékok, étkezések alatt. Idén először kiscsoportos foglalkozást is vezettek a fiatalok. Sokak számára láthatatlan maradt Ferencz Judit munkája, pedig mindig számíthattunk rá, legyen szó vásárlásról, rendrakásról. Neki köszönhetjük azt is, hogy a gyerekek az utolsó napig használhatták a trambulint, hisz a hét során kétszer is megvarrta. Köszönettel tartozom Nagy Szabolcsnak is, aki nélkül nem jöhetett volna létre a tábor.

Ötödik alkalom tartottuk meg a napközis táborot. Ez azt is jelenti, hogy utoljára vettek részt azok a kis diákjaink, akik az első táborban elsősök voltak. Mégsem búcsúznak tőlük, mert nagy örömünkre szolgál, hogy többükkel hétről hétre találkozhatunk nemcsak az iskolai hittanórán, de a konfirmációs órán is.

Sólyom Tünde

Húsz éve a lelkeszi szolgálatban

Hátratekintés hálával, előrenézés reménységgel

Az idei nyár közepén, egy forró júliusi vasárnapon adtunk hálát Palival és a gyülekezetrel együtt a szolgálatban eltöltött immár húsz esztendőért, amelyből tizennyolcat Budahegyvidéken lehettünk. Szóval idén itt létünk is nagykorúvá érett, és ez alkalmából egy örömteli, kicsit visszatekintő, de legalább ugyanennyire előretekintő istentiszteleti ünnepet élhettünk meg közösen.

Eszünkbe jutott az az ige, amellyel annak idején Szebik Imre ordináló püspökünk és Detre János váci lelkész útnak indítottak bennünket. Ma is meghatározó számunkra ez a Példabeszédek könyvében megfogalmazódott üzenet:

„A szeretet és hűség ne hagyjon el téged: kösd azokat a nyakadba, írd fel a szíved táblájára! Így találsz kedvességre és jóindulatra Istennél és embereknél. Bizzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondold rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.”

Dialógusprédikációban ragadtuk meg ennek mai üzenetét, mit jelentett ez eddig szolgálati éveink során, és milyen reménységgel szolgál az újabb kihívások előtt állva. Igehirdetésünk elején Pali, a végén én utaltam meghatott szívvel az öltözékre, amit Isten kegyelméből viselünk, viselhetünk:

„Elöttem van az a kép, amikor a Hittudományi Egyetem egyik termében izgatottan várjuk azt a két szabót, aki az évfolyamunk számára elkészítette a Luther-kabátokat. Amikor megérkeztek, ki-ki felvette a sajátját, a szabók is ellenőrizték a munkájukat, nem túl nagy-e, vagy éppen elég hosszú-e

az elkészített talár. Különleges pillanat volt ez a próba, összekapcsolódott a felnőtt, felelős léttel, és noha sok mindent tanultunk lelkészségről, szolgálatról, gyülekezetről, de nyilván nem ismertük igazi mélységében ennek a pályának a kihívásait, buktatóit. Azóta többen félretették ebből az évfolyamból ezt a szimbolikus ruhadarabot, talán nagy lett rájuk, talán máshol van feladatuk. Mi még hordjuk, hordhatjuk Isten megtartó kegyelméből, s még ha szolgálati ruha is, vagy mondjuk így, munkára utal, felemelő újra és újra átélni benne az ünnepet, az istentiszteletet, a Szent közelségét, ahogyan ő jelen van közöttünk és bennünk.”

„Néha nagyon meleg ez a kabát. Mint például ma is. De fáztam is benne sok fagyos januári temetői szolgálat idején, hiába öltöttem alá. De süljek meg vagy fáznak benne is akár, nagyon-nagyon szeretem.

Amikor felveszem, kicsit olyan, mintha Isten áldását ölteném magamra, érezve, ő velem lesz abban a szolgálatban, amire épp indulok. De levetni is szeretem. Sokszor nem azért bújok ki belőle gyorsan, a családi, zenes istentiszteleteken még itt a templomban az alkalom végén, mert olyan meleg. Hanem mert amint levettem, egynek érzem és vallom magam a gyülekezettel, annak minden tagjával, olyannak, aki ugyanolyan, mint ők, ugyanolyan ember, ígére, áldásra, kegyelemre, Isten szeretetére szomjazón.”

Keczkó Szilvia

Hiánypótlás

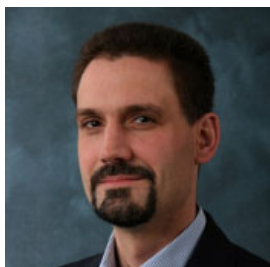
Kedves Testvérek! Előző lapszámunkból kimaradt két presbiteri bemutatkozás. Az érintettektől elnézést kérünk, most pótoljuk.

Dr. Vidovszky István

Presbiter

1949-ben születtem. Két cikluson át voltam a gyülekezet felügyelője. Ezt a továbbiakban korom miatt már nem vállalhatom, de presbiterként még szeretném tovább szolgálni a gyülekezetet.

Ifj. Dr. Vidovszky István

Presbiter

Három gyermek édesapja vagyok, építészmérnök. Harmadik presbiteri ciklusomat töltöttem be idén. Gyermekkorom óta járok Hegyvidékre, itt voltam hittanos, itt konfirmáltam. Az utóbbi években a gyülekezeti központ fenntartásának munkáiban és a Gyülekezeti Konferencia szervezésével kapcsolatos feladatokban volt alkalmam részt venni.

Gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Vasárnap 10.00 órákor úrvacsorával

Családi istentisztelet

A hónap első vasárnapján
11.15 órákor

Könnyűzenés istentisztelet

A hónap harmadik vasárnapján
11.15 órákor

GYERMEKBIBLIAKÖR

Minden hónap 2., 4. és 5. vasárnapján
10.00 órákor

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órákor
Csütörtökön 10.00 órákor

ÉNEKKARI PRÓBÁK

Pénteken 18.30 órától – gyülekezeti kórus

HITTANÓRÁK

Hétfőn 17.00 órákor óvodások részére

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Fiatal felnőttek bibliaórája

Havonta egy csütörtök este 18.30 órákor
– megbeszélés szerint

Ifjúsági óra

Pénteken 17.30 órákor

Konfirmációi előkészítés

Csütörtökön 16.00 órákor

HÁZASPÁROS KÖR

Havonta egy csütörtök este 19.00 órákor
– megbeszélés szerint

BABA-MAMA KÖR

Havonta két péntek délelőtt
– megbeszélés szerint

Aktuális gyülekezeti programjainkról honlapunkon tájékozódhatnak.

**Továbbá ott van lehetőség feliratkozni levelezőlistánkra is:
hegyvidek.lutheran.hu**

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA, MEGJENIK ÉVENTE 4 ALKALOMMAL

Kiadó: Keczkó Pál lelkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460

E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Keczkó Szilvia

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.